

На човні

Леся Українка

Нічко дивна! тобі я корюся,
Геть всі темнії думи сумні!
Не змагаюся вже, не борюся,
Потопаю в сріблястому сні.

Люди сплять, спить і людськеє лихо, —
Лихо сили не має в сю ніч.
Тихо скрізь, і на серденьку тихо,
Деся журба з нього згинула пріч.

Може, тільки сховалась глибоко?
Може, зараз прокинеться знов?
Та дарма! поки ясне ще око,
Не здіймаймо журливих розмов!

Глянь, як хвилі від срібла блищаться!
Глянь, як небо синіє вгорі!
Вабить хвиля на море податся,
Кличе промінь ясної зорі.

.....

Плине білий човник, хвилечка колише,
Хвилечка гойдає;
Плине білий човник, вітер ледве дише,
Ледве повіває.

Білії хмаринки, лебедині крила,
Угорі гуляють,
Довгою стягою, що зорю покрила,
Місяця сягають.

Місяченько світло і рожеве, й срібне
Кида-розсипає,
І ряхтить, і сяє світло тее дрібне,
Як вогонь палає.

Геть далеко в морі кораблі видніють.
Бачу здалеченька,
Як виразно щогли тонкії чорніють
Проти місяченька.

Плиньмо геть за теє корабельне місто,
Там, де нам прекрасна
Доріженька сяє, де пала огнисто
Stella maris ясна.

.....

На човні нас було тільки двоє.
Хвилі скрізь вколо нас коливались,
І такі ми самотні обое
Серед того простору здавались.

Я дивилась на тебе, мій брате;
Що гадала, — не вимовлю зроду;
Чим було тоді серце багате,
Поховала я в тихую воду.

Може, хвиля тобі розказала
Все, що думала я в тую мить?
Ні, вона те глибоко сховала...
Хай же там моя думонька спить!

Думка спить, і серденько спочило;
Я дивлюсь на обличчя твоє;
Тихе море спокою навчило
Невгамовнеє серце моє...